

Hồi thứ mười bảy

Mỹ Nhân Cầu Hôn Hòa Thượng

T

hiết Phi Long quả nhiên là nhân vật trầm tính, lão chờ Lục Vân hành lễ với bọn Giang Hào xong rồi mới nhận phong thư và hỏi:

- Là mật hàm của Viên đại nhân phải không?

Giang Hào ngạc nhiên hỏi:

- Viên đại nhân là ai? Tại sao lại bỗng nhiên xuất hiện thêm một vị đại nhân?

Thiết Phi Long mở phong thư ra đọc và nói:

- Viên đại nhân là một mật hiệu của người chúng ta tiềm phục trong Tam Thánh Hội, công tử hãy xem thư đi!

Vừa nói Thiết Phi Long vừa đưa phong thư giao cho Giang Hào.

Cố cựu tình thâm, hai mươi năm xa cách mà lòng trung không thay đổi, bọn Thiết Phi Long vừa gặp Giang Hào đã xem chàng là thiếu chủ nhân và tỏ ra kính trọng với một lòng chân thành. Điều này khiến không những Giang Hào mà Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử cũng vô cùng khâm phục.

Giang Hào xem xong bức mật thư và nói:

- Trong thư nói nhân mã của tổng hội Tam Thánh Hội canh hai đêm nay mới đến, chúng ta có thể ăn uống rồi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một chút, có lẽ vào giờ Tý bọn chúng mới tiến hành công kích.

Thiết Phi Long nói:

- Nhanh nhất cũng phải đến sáng mai, trong cốc còn có rượu và vài món sơn dã, xin mời đại sư và đạo trưởng!

Giang Hào mỉm cười nói:

- Đại sư và đạo trưởng đều đã phá chay giới từ lâu nay, đợi khi tiêu diệt xong Tam Thánh Hội, bọn họ mới ăn chay trở lại.

Thiên Y đại sư gạt đầu nói:

- Tình thế bắt buộc phải thay đổi thân phận liên tục nên đành tùy tục thôi. Người còn có thể giết thì không kỳ gì chút tử nhục?

Thiết Phi Long nghiêng mình cười, nói:

- Nói chí phải, mời ba vị vào trong cốc, chúng ta vừa ăn uống vừa đàm đạo.

Thực ra chẳng có gì quan trọng để đàm đạo ngoài việc chờ nhân mã của Tam Thánh Hội đến, tuy nhiên ba người cũng theo Thiết Phi Long vào thâm cốc.

Lục Vân thì thiết đặt rượu thịt, xong việc này lập tức đi triệu hồi ba đệ tử còn lại tập trung vào thâm cốc.

Quả nhiên theo dự đoán của Giang Hào, vừa qua giờ Tý thì nhân mã của Tam Thánh Hội đã đến thâm cốc ở Chung Sơn.

Theo chủ ý của Giang Hào thì Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử thủ ở hai bên tả hữu cửa cốc, chàng thủ ở giữa tạo thành trận thế chữ phẩm để kịp thời ứng cứu cho nhau.

Thiết Phi Long và bốn nam nữ đệ tử mai phục phía trước cách cửa cốc hai ba trượng. Tất cả bọn người đều mặc hắc y nên trong đêm tối càng tăng thêm vẻ thần bí kỳ.

Nhân mã của Tam Thánh Hội đi một mạch không có trở ngại gì, khi bọn chúng phát hiện phía trước có người ngăn cản thì dừng xe xuống ngựa, lúc này khoảng cách giữa song phương không đầy ba trượng.

Giang Hào vận mục lực quan sát thì thấy có năm nhân vật dẫn đầu bao gồm Tiểu Đào Hồng và Lục sư muội của nàng, ngoài hai nữ đệ tử của Minh Nguyệt Quán ra còn có nhân vật thành danh trên giang hồ. Đó là bảo chủ Đổ Hạo Nhiên của Đổ Gia Bảo, Huyết Kiếm Phương Kiệt và Bát Bộ Truy Hồn Lâm Quang Bích. Tuy ba nhân vật này thành danh trong giang hồ nhưng thân phận trong Tam Thánh Hội vẫn không bằng Tiểu Đào Hồng.

Sau khi xuống ngựa quan sát một lúc thì Tiểu Đào Hồng quét mục quang nhìn qua Đổ Hạo Thiên và nói:

- Trước tiên phải điều tra thân phận lai lịch của bọn chúng, Kim Lăng và Chung Sơn chỉ cách nhau vài dặm mà tại sao lại để bọn chúng tiềm phục trong thời gian lâu như vậy?

Một phần là mệnh lệnh một phần là trách quái nên Đổ Hạo Nhiên không tranh biện mà thấp giọng nói:

- Lâm huynh, chúng ta cùng lên trước xem thử!

Lâm Bích Quang hiệu xưng là Bát Bộ Truy Hồn, là một cao thủ thành danh trên giang hồ và ám khí, ngân châm, phi tiêu đều là sở trường của hắn. Mặt khác, ám khí thi triển của hắn đều có tẩm độc dược, bất cứ người nào trúng phải thì độc dược sẽ phát tác trong vòng tám bước là chết ngay. Vì thế mới có hiệu xưng là Bát Bộ Truy Hồn. Lúc này Đỗ Hạo Nhiên quét mục quang nhìn về phía Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư nhưng hắn lại cất bước đi về phía Phi Vân Tử.

Phi Vân Tử thâm nghĩ:

“Hồng bét! Năm xưa, khi ta ghé thăm Đỗ gia bảo thì được Đỗ Hạo Nhiên dùng lễ thượng khách tiếp đãi, đêm nay tương kiến trong hoàn cảnh này thì làm sao xuất kiếm lấy mạng hắn được?”.

Đang lúc cảm thấy khó xử thì bỗng nhiên thấy Bát Bộ Truy Hồn vung hữu thủ lên, Phi Vân Tử lại nghĩ tiếp:

“Tên dụng độc thi triển ám khí không những hai tay vấy đầy máu mà lòng dạ vô cùng lang độc, không thể chừa hắn lại được. Hắn đến thật đúng lúc để ta khai kiếm đây”.

Đỗ Hạo Nhiên bước thẳng đến trước Phi Vân Tử, cách ba thước mới dừng bước, hắn không rút đơn đao sau lưng mà lạnh lùng nói:

- To gan thật, dám giáo luyện sát thủ trước mắt Đỗ gia bảo mà không sợ đắc tội sao? Còn chưa chịu báo danh tính à? Nếu thành tâm phục thiện thì bản thân hội chủ sẽ dùng lời nói với lãnh đội ở tổng hội, may ra có thể tha tội chết và không chừng còn có cơ hội gia nhập Tam Thánh Hội nữa đấy!

Phi Vân Tử không trả lời mà chỉ khẽ lắc đầu. Đáng tiếc là do lão bị mặt nên Đỗ Hạo Nhiên không nhìn thấy sắc thái của lão trong lúc này. Bát Bộ Truy Hồn Lâm Quang Bích bước đến gần và nói:

- Đỗ huynh, kẻ này to gan thật, để tiểu đệ giáo huấn cho hắn một trận mới được!

Lời chưa dứt thì hữu thủ của hắn đã vung lên, hai mũi ngân châm theo đó vạch không trung bay ra, thủ pháp thi triển ám khí tuyệt nhanh và cực kỳ hiểm độc. Nhưng không may cho hắn là gặp phải Phi Vân Tử - Một nhân vật có trình độ kiếm thuật xuất thần nhập hóa.

Chỉ thấy một đạo hàn quang vụt lóe lên trong bóng đêm, hai mũi ám khí mới bay được hai thước đã rơi xuống đất, tiếp theo là một tiếng kêu thảm vang lên xé tan bầu không khí tĩnh lặng, mũi kiếm của Phi Vân Tử đã đâm thủng từ giữa ngực Bát Bộ Truy Hồn Lâm Quang Bích thấu ra sau lưng hắn. Nhất kiếm xuyên tâm, kiếm vừa được rút ra

thì một thi thể ngã lăn ra đất. Đường kiếm vừa rồi không có gì gọi là biến hóa kỳ ảo mà chỉ dựa vào một chữ nhanh mà thôi, do vậy Đỗ Hạo Thiên ở ngay trước mặt cũng không nhìn rõ đối phương đã xuất kiếm như thế nào. Đường kiếm vừa rồi cũng khiến cho Đỗ Hạo Nhiên và Tiểu Đào Hồng sồn tóc gáy, cả hai đều biết mình đã gặp phải cao nhân. Đồng thời cũng khiến cho Thiết Phi Long và bốn nam nữ đệ tử cũng há hốc miệng đứng nhìn, nguyên bốn đệ tử này tuổi trẻ khí thịnh nên thoát tiên đều xem thường Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư.

Lúc này thấy Phi Vân Tử xuất nhất kiếm đoạt mệnh đối phương thì bất giác tâm phục khẩu phục, mặc dù bọn họ không biết Phi Vân Tử là nhân vật như thế nào.

Lúc này Đỗ Hạo Nhiên đã tức tốc thối lui ba bước, nhất thời á khẩu nói không thành tiếng. Hắn đã hơn nửa đời hành tẩu giang hồ nhưng chưa từng thấy thủ pháp xuất kiếm tuyệt nhanh như vậy. Tiểu Đào Hồng mặt lạnh như tiền, nàng khẽ nhún vai một cái thì người đã đến bên cạnh Đỗ Hạo Nhiên và cất giọng lạnh như băng nói:

- Người là Phi Vân Tử!

Phi Vân Tử vẫn tĩnh lặng đứng yên không trả lời, trong đêm tối trông lão như một cây đại thụ đứng sừng sững trước phong ba bão táp.

Tiểu Đào Hồng nói tiếp:

- Nhất định là lão ta rồi! Ngoài Phi Vân Tử ra thì trên giang hồ tuyệt không có nhân vật nào xuất kiếm nhanh như vậy...

Đột nhiên nàng giật thót người rồi quét mục quang nhìn qua phía Thiên Y đại sư và nói:

- Lão là Thiên Y hòa thượng rồi, hai người như hình với bóng không rời nhau nửa bước...

Thiên Y đại sư đang thâm tính, lần này Tiểu Đào Hồng soái lãnh có đến ba mươi nhân thủ nhưng có nên tận sát hay không?

Lão nghĩ đến mấy chục con người đang sống mà bỗng nhiên biến thành những thi thể bất động thì lòng cảm thấy quá bất nhẫn nên không thể nào hạ được chủ ý.

Khi nghe Tiểu Đào Hồng gọi tới tên mình thì lão đành liếc mắt nhìn qua mà không có phản ứng gì.

Tiểu Đào Hồng lại lạnh lùng nói:

- Đào Hồng này thật là mệnh vận chẳng ra gì, đi đến đâu cũng gặp phải hòa thượng và đạo sĩ, xem ra chúng ta hoặc là có duyên số với nhau hoặc là có oan nghiệt phải trả rồi.

Chợt nghe Giang Hào thản nhiên nói:

- Cô nương quên rồi à, còn tại hạ ở đây nữa đấy...

- Giang Hào! – Tiểu Đào Hồng buột miệng kêu lên và nói tiếp – Thì ra ba vị đã sớm đến Kim Lăng và tìm cư ở thâm cốc Chung Sơn này, xem ra Tam Thánh Hội quá xem thường ba vị rồi!

Tiểu Đào Hồng dù thông minh cỡ nào cũng không ngờ Giang Lăng Ba đã phá vỡ tâm phúc giáo luyện nhân thủ ở đây từ hai mươi năm trước để có thời cơ là xuất diện đối phó với Mộ Dung thế gia.

Giang Hào đường hoàng bước ra giữa cửa cốc và lớn tiếng nói:

- Xưa nay thường nghe Minh Nguyệt Quán trên Thần Nữ Phong là phúc địa nhân gian, thế tại sao các người không ở trên đó lo tu luyện công đức mà hạ sơn làm mất đi mỹ cảm của thế gian? Tuy mất bò mới lo làm chuồng nhưng thời gian chưa quá muộn đối với các người, các người hãy trở về khuyên sư phụ Tán Hoa Tiên Tử của các người vẫn còn kịp đấy. Võ lâm đại giang nam bắc đều có rất nhiều kỳ nhân mai danh ẩn tích, tuy bọn họ đã không xen vào ân oán thị phi giang hồ nhưng đối đại vận mệnh của võ lâm toàn cuộc thì bọn họ không thể tọa thị bàng quang. Mộ Dung và Nam Cung thế gia đều có ý niệm vọng động thâm tóm bá nghiệp giang hồ nên mới lôi kéo Minh Nguyệt Quán các người vào cuộc, nhưng e rằng đại sự chưa thành mà các người đã tan đàn rã nghé rồi. Cô nương hãy nghe lời khuyên chân thành của tại hạ mà hồi sơn đi thôi! Phật môn có câu, khổ ải vô biên, hồi đầu thị nạn, người biết phục thiện thì không lúc nào là quá muộn đâu.

Giang Hào dẫn giảng một mạch khiến cho Tiểu Đào Hồng nghe phải ngẩn cả người, ngay cả Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử cũng kinh tâm không ngờ Giang Hào lại nói được những lý lẽ hợp đạo nghĩa như vậy. Thật là thời gian khiến cho con người già dặn hơn và có rất nhiều thay đổi, cả Giang Hào và Bạch Trường Phiêu đều đang có sự thay đổi nhưng kết quả như thế nào thì Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử không thể khẳng định.

Tuy nhiên, hai lão đều cảm thấy sự thay đổi của Bạch Trường Phiêu càng đáng sợ hơn, thủ pháp hành sự của chàng càng lúc càng tinh minh nhưng kỳ dị thật khó lường.

Lúc này Tiểu Đào Hồng trấn định tinh thần rồi nói:

- Giang Hào, những loại đạo lý như vậy đã có người nói từ hàng ngàn năm trước nhưng thế hệ nào cũng có người tự tại...

Phi Vân Tử không nhịn được nên buột miệng nói:

- Cô nương! Người tự tại phải có tài đức, nhưng một khi lăn lộn vào giang hồ thì phải cần đến võ công, bằng vào mấy chục nhân thủ mà cô nương soái lãnh đến đây thì sợ rằng khó có thể ung dung tự tại được rồi...

Giang Hào lạnh lùng nói tiếp:

- Vì đạo trưởng xem cô nương là người cùng trong chốn huyền môn nên nói ra có phần khách khí một chút, sự thực thì bọn nhân thủ của cô nương chỉ là hạng đẳng tam lưu mà thôi. Một khi bọn tại hạ xuất thủ thì không tới thời gian một tuần trà đã có thể biến chúng thành những oan hồn dưới đầu đao mũi kiếm rồi. Tuy bên ngoài Tam Thánh Hội tỏ ra đã bá thống võ lâm Giang Nam nhưng kỳ thực bên trong đã xuất hiện những thế lực ngầm phản kháng, những gì tối nay các người phát hiện được chỉ là một góc của băng sơn, một khi lực lượng chủ yếu xuất hiện thì sức mạnh sẽ khiến các người không thể ngờ được. Chúng ta đã ba lần tương ngộ nhưng xem ra tối nay là lần tương ngộ cuối cùng rồi, ngày này năm sau là ngày cúng cơm đầu tiên của cô nương đấy. Xưa nay Tam Thánh Hội hành sự vô cùng độc ác nên bọn tại hạ không thể hạ thủ lưu tình được nữa!

Tiểu Đào Hồng phát tay ra hiệu cho Lục cô nương ở phía sau và nói:

- Lục muội, tiến lên đi! Đệ tử của Minh Nguyệt Quán có thể bị người ta chém chết chứ không thể bị người khác hù dọa mà chạy! Chúng ta liên thủ đối địch, dù phải nhuộm huyết nơi thâm cốc này cũng không phụ ân tình của sư phụ giáo dưỡng và cũng không làm mất uy vọng của Minh Nguyệt Quán.

Lục cô nương chậm rãi bước lại và khẽ nói:

- Tam tỷ tỷ, chỉ có hai chúng ta xuất thủ thôi sao?

Tiểu Đào Hồng gượng cười, nói:

- Giang Hào không phải là nhân vật tầm thường, đệ tử của phân hội Kim Lăng so với giáp y võ sĩ của Mộ Dung thế gia thế nào? Mấy chục giáp y võ sĩ mà đều bị hủy hoại trong tay hắn, như vậy có gọi thêm đệ tử của phân hội Kim Lăng cũng vô dụng thôi.

Bỗng nhiên nàng cao giọng nói:

- Đệ tử Tam Thánh Hội nghe đây khi tử muội chúng ta cùng đối phương động thủ thì các người phải lập tức chạy tứ tán ngay rồi tức tốc quay về phân hội Kim Lăng báo tin cho tổng hội biết hòa thượng, đạo sĩ đều tiềm phục ở Chung Sơn này.

Đỗ Hạo Thiên khẽ nói:

- Tại hạ và phó phân hội chủ Phương Kiệt có cần ở lại không?

Lục cô nương nói:

- Nhị vị nên ở lại! Đối phương có đến tám người, nhị vị cùng ở lại thì phía chúng ta chỉ mới có bốn người, chỉ bằng phân nửa nhân thủ thôi.

Giang Hào cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tại hạ đã nói rồi, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào sống sót rời khỏi nơi này!

Đỗ Hạo Nhiên liền nộ khí nói:

- Tam công tử quá ngạo mạn rồi! Năm kia, khi công tử đến Kim Lăng, Đỗ mỗ đã dùng lễ quý khách tương tiếp, rượu ngon gái đẹp không thứ gì là không có và tam công tử cũng đã tận hưởng rồi đi. Hai năm không gặp mà xem ra tam công tử đã thay đổi quá nhiều, đến độ người thân cũng không nhận ra. Con người chóng quē nân tình như vậy liệu có chỗ đứng trong giang hồ không?

Giang Hào liền nói:

- Đỗ bảo chủ xuất ngôn cần trọng một chút! Ân tình tiếp đãi ngày đó Giang Hào vĩnh viễn ghi tâm khắc cốt, nhưng tình thế giang hồ hiện tại đang rơi vào cảnh nguy vong nên Giang mỗ không thể vì tư tình mà bỏ mặc đại cuộc. Chỉ cần Đỗ bảo chủ tuyên bố một câu thoát ly Tam Thánh Hội thì Giang mỗ tuyệt không dám làm khó dễ Đỗ bảo chủ. Rất đơn giản, chỉ cần nói một câu thôi!

Quả thật là rất đơn giản nhưng làm sao Đỗ Hạo Nhiên dám nói một câu như vậy, giới luật của Tam Thánh Hội cực kỳ nghiêm khắc, chỉ cần một câu thất thố là đủ để chuốc lấy đại họa diệt thân rồi. Do vậy, Đỗ Hạo Nhiên vẫn làm mặt lạnh, nói:

- Tam công tử đã gây khó dễ cho người khác rồi! Tình tương giao vốn thuộc chuyện riêng nhưng lẽ nào lại không có quan hệ đến thị phi trên giang hồ! Nếu công tử đã nghĩ như vậy thì xem ra đêm nay chúng ta đành gác lại chút tình nghĩa xưa thôi.

Giang Hào trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu Đỗ bảo chủ muốn đòi lại chút ân tình năm xưa thì Giang mỗ có thể thanh toán sòng phẳng ngay bây giờ, Đỗ bảo chủ hãy đi đi! Nhưng tình này đã tuyệt thì lần sau gặp lại đừng trách Giang mỗ hạ đao vô tình.

Đỗ Hạo Nhiên không đi ngay mà hấn lướt mục quang nhìn qua Phi Vân Tử và nói:

- Phi Vân đạo huynh tuy bịt mặt nhưng giọng nói vẫn không khác xưa...

Phi Vân Tử liền cười ha ha ha rồi nói:

- Chút tình tiếp đãi của Đỗ bảo chủ bần đạo xin ghi tâm khắc dạ. Giang tam công tử đã đồng ý để Đỗ bảo chủ đi thì Đỗ bảo chủ cứ yên tâm mà đi!

Đỗ Hạo Nhiên cười thâm và nghĩ:

“Tự xưng là cao thủ hiệp nghĩa trong chính phái mà lại hành sự bịt mặt như vậy, ta chỉ nói hai ba câu mà cả đám bị câu thúc hết thủy, thật là nực cười!”.

Đang lúc cao hứng nển hấn lớn tiếng nói:

- Phương Kiệt, chúng ta đi thôi!

Tiểu Đào Hồng lạnh lùng theo dõi diễn tiến và thấy Đỗ Hạo Nhiên chỉ nói mấy câu mà đã thay đổi được tình thế nên thâm nghĩ:

“Lão giang hồ quả nhiên là lợi hại”.

Huyết Kiếm Phương Kiệt cũng đã nghe rõ nội tình, vả lại trước đây hấn đã gặp đại hòa thượng, đạo sĩ và Giang Hào tại Thanh Trúc Lâm và cũng từng động thủ với họ. Nhưng một năm không gặp mà trình độ võ công của ba nhân vật này tăng tiến rất nhiều, hấn thấy Tiểu Đào Hồng, Đỗ Hạo Nhiên đều có vẻ úy kỵ đối phương nên nghĩ đối phương tất có chỗ đáng sợ, do vậy hấn không nói một tiếng mà lặng lẽ theo Đỗ Hạo Nhiên thối lui ngay.

Thiên Y đại sư liền nói:

- Giang Hào! Chẳng phải thiếu hiệp nói là sẽ giết tất cả những kẻ đến đó sao?

Giang Hào gật đầu nói:

- Lẽ ra là như vậy, vì một kẻ chạy thoát thì bí mật nơi này tất sẽ bị lộ, nhưng vẫn bối còn nợ Đỗ Hạo Nhiên chút ân tình nên không thể không trả.

Thiên Y đại sư nói:

- Nợ là mấy bữa cơm rượu, thế mà Đỗ Hạo Nhiên lại dùng nó để đổi hai sinh mạng, hòa thượng ta không ăn cơm uống nước của hấn, Giang Nam – Tái Bắc cách nhau ngàn dặm nên chẳng có chút quan hệ gì, chuyện này có thể giao cho hòa thượng ta xử lý không?

Giang Hào kéo khăn che mặt xuống mỉm cười, nói:

- Đại sư cứ tùy tiện, văn bối và đạo trưởng tuy nói ra phải giữ lời nhưng điều đó không liên quan gì đến đại sư cả.

Thiên Y đại sư cũng mỉm cười, nói:

- Lão nạp đã rõ rồi!

Lời vừa dứt thì bỗng nhiên lão tung người phóng đi như tên lìa cung vượt qua đầu Tiểu Đào Hồng và đám võ sĩ mặc hắc y. Chỉ trong chớp mắt, Thiên Y đại sư đã như thiên mã hành không lướt ra ngoài mấy chục dặm.

Tiểu Đào Hồng trầm nghĩ:

“Xem ra bọn chúng đã định tâm đại khai sát giới không cho một người chạy thoát, nếu ba mươi nhân thủ này chạy với nhau thì không khác gì đàn cá nằm trong lưới. Nhưng dù có phân tán mà chạy cũng sợ rằng không có cơ hội toàn mạng rồi”.

Nghĩ đoạn, Tiểu Đào Hồng liền nói:

- Giang Hào, người dám cùng bản cô nương đơn đả độc đấu quyết chiến một trận không?

Giang Hào chậm rãi bước lên trước và mỉm cười, nói:

- Đương nhiên, mời cô nương xuất thủ trước vậy!

Lúc này trời đã sáng rõ, cảnh vật dần dần hiện ra trước mắt, tuy Giang Hào đã gặp và động thủ với Tiểu Đào Hồng mấy lần nhưng chàng chưa mục kiến rõ ràng dung mạo của nàng. Lúc này đứng đối diện nhau chỉ cách mấy thước nên song mục của chàng không thể không dán chặt vào ngọc diện mỹ nhân. Lần này nhìn kỹ nên chàng phát hiện Tiểu Đào Hồng quả nhiên là một cô nương rất diễm tuyệt, ngũ quan tú lệ, thân hình uyển chuyển dịu dàng, tuy ánh mắt và thần thái lạnh lùng nhưng vẫn không che đậy được sự nhu mì vốn có của một thiếu nữ.

Tiểu Đào Hồng khẽ thở ra và nói:

- Nơi này có cỏ vô hoa, không phải là một địa điểm tốt để vui xương nữ nhân, Lục muội cũng có thể đi rồi. Hãy đưa bọn chúng chạy đi, chạy thoát hay không thoát là dựa vào hồng phúc các người đấy!

Bỗng nhiên Giang Hào cảm thấy động tâm, chàng không nỡ hạ đao giết chết mỹ nhân, vả lại bọn họ chỉ vì sự vọng tưởng của kẻ khác mà giao cả sinh mạng và tuổi thanh xuân làm vật thí thân. Giang Hào đang suy nghĩ, liệu mình hành động như vậy có hợp với hai chữ đạo nghĩa hay không? Thì nghe Tiểu Đào Hồng lạnh lùng nói:

- Ta biết, dù võ công hay kiếm thuật đao pháp cũng không phải là đối thủ của người nên khi chúng ta động thủ không cần giới hạn, ám khí, độc dược đều có thể thi triển.

Giang Hào gật đầu, mỉm cười nói:

- Tại hạ biết các người có độc dược lừng danh thiên hạ là Nhất Bộ Đao, đồng thời các người cũng biết thi triển độc vật. Nhưng các người lẽ ra không nên nói trước mà bất thần xuất thủ mới thu được hiệu quả...

Tiểu Đào Hồng không nói mà phá lên cười, thanh âm tiếng cười có chút bi tráng.

Lục cô nương suy nghĩ thật lâu và cuối cùng hạ quyết định, nói:

- Tam tử tử, tiểu muội không thể đi! Chúng ta liên thủ đối phó thì hiệu quả sẽ cao hơn, nếu không thắng được thì chí ít cũng bảo toàn được tính mạng.

Tiểu Đào Hồng lắc đầu, nói:

- Lục muội, không cần phải thế đâu! Người quyết định ở lại là mất đi một cơ hội thông báo cho tổng hội, một khi trường sát kiếp này khai triển thì chỉ có người là người duy nhất có cơ hội thoát thân thôi!

Đột nhiên Tiểu Đào Hồng vung kiếm tấn công Giang Hào và nói:

- Đỗ Hạo Nhiên và Phương Kiệt đã bị chặn lại rồi.

Cùng lúc này, hàng loạt tiếng bước chân rầm rập vang lên, thì ra bọn đệ tử Tam Thánh Hội thấy chủ soái xuất thủ là lập tức phân ra nhiều hướng chạy tứ tán ngay.

Giang Hào vẫn đứng yên bất động, hữu thủ đã bạt đao nhưng chưa xuất chiêu, chàng chỉ khẽ lách người là tránh được thế kiếm của Tiểu Đào Hồng một cách dễ dàng. Tiểu Đào Hồng lui ra sao hai thước và quát lớn:

- Nhìn thấy chưa, Lục muội? Chỉ luận về thân thủ thì hấn đã nhanh hơn ta rồi, trong chớp mắt hấn có thể lấy mạng ta như lấy vật trong túi. Thêm người nữa thì chỉ thêm một oan hồn thôi, sao không mau chạy đi?

Lục cô nương nói:

- Tam tử tử, tiểu muội bỏ tử tử mà đi thì sư phụ cũng không tha thứ cho tiểu muội, trước sau gì cũng phải chết, sao không cho tiểu muội chết một cách quang vinh? Nhưng có một điều tiểu muội không thể hiểu được, tử tử đứng hạng thứ hai trong thập nhị muội chúng ta về kiếm thuật, thế tại sao lại chịu thua Giang Hào một cách dễ dàng như vậy?

Tiểu Đào Hồng nói:

- Ta không bằng Giang Hào và đại tử cũng không nhanh bằng hấn...

Đột nhiên nghe Phi Vân Tử hú lên một tiếng rồi thân hình lão bay vọt lên, người và kiếm hợp nhất, một đạo bạch quang lướt dọc theo mé trái sườn núi. Khi trông thấy hàng loạt bóng người từ vách núi ngã xuống thì mới nghe được những tiếng kêu thảm vang lên liên tu bất tận. Tiếng kêu thảm phát ra từ bên trái sườn núi rồi vòng qua phải, cuối cùng đến thâm cốc thì im bật.

Lục cô nương buột miệng kêu lên:

- Xong hết rồi! Hy vọng là Đỗ Hạo Nhiên và Huyết Kiếm Phương Kiệt chạy thoát được để báo tin về tổng hội.

Chợt thấy Thiên Y đại sư chậm rãi bước lại và nói:

- Điều này sợ rằng cô nương phải thất vọng thôi! Lão nạp đã đếm qua tổng cộng ba mươi sáu thi thể, nếu nhị vị cô nương đưa tới ba mươi bảy người thì có một kẻ đã chạy thoát được.

Tiểu Đào Hồng biến sắc, nàng ấp úng hồi lâu mới nói lên thành tiếng:

- Các người thật là tàn độc, người xuất gia lấy từ bi làm thiện căn, vậy mà hòa thượng người một chút từ bi cũng không có.

Thiên Y đại sư lại chậm rãi nói:

- Khi bọn chúng tàn sát võ lâm đồng đạo ở Giang Nam thì bọn chúng có động chút lòng từ bi nào không? Hòa thượng ta chỉ thế thiên hành đạo mà thôi, vả lại hòa thượng ta cũng không dám chiếm trọn công lao này, ba mươi sáu người kia không phải do mình hòa thượng ta giết.

Tiểu Đào Hồng nhìn qua hai sườn núi và nói:

- Đạo sĩ giết tổng cộng mười hai người, ta đã nhìn thấy lão ta xuất kiếm, người chạy qua hai bên sườn núi đều thọ mạng dưới kiếm lão ta, thật là tàn độc vô cùng!

Phi Vân Tử vội phi bước lại và nói:

- Giang tam công tử đã nói là không chừa một kẻ nào sống sót rời khỏi đây nên bản đạo đành tuân mệnh hành sự thôi.

Lục cô nương ngăn người nhìn Phi Vân Tử và nghĩ thầm:

“Hai mặt sườn núi cách nhau đến mấy mươi trượng, mười mấy người phân ra nhiều hướng chạy mà cũng không thoát khỏi vòng sát kiếp, kiếm pháp gì mà lợi hại thế?”.

Lúc này Phi Vân Tử và Thiên Y đại sư đã đến gần Tiểu Đào Hồng chừng hai trượng thì dừng bước, giới đao và trường kiếm đã được tra vào vỏ. Nhưng Tiểu Đào Hồng thừa hiểu điều đáng sợ là vị trí của hòa thượng và đạo sĩ, hai phương vị này đều án ngữ toàn bộ đường rút lui của nàng.

Chợt nghe Giang Hào nói:

- Lớn trước nhỏ sau theo thứ tự, nhị vị cô nương hãy tự xử đi!

Lục cô nương lui ra sau một bước và nói:

- Tại sao phải chết? Thiên cổ gian nan duy nhất tử, có thể thay đổi bằng điều kiện khác chăng?

Giang Hào lạnh lùng nói:

- Không thể! Nếu cô nương không thể tự tuyệt thì tại hạ đành ra tay vậy!

Lục cô nương không có phản ứng gì nhưng song thủ bất ngờ vung lên, theo đó là hai đạo hắc quang và hoàng quang cùng bắn ra một lúc. Đạo hắc quang vừa bay ra được hai thước thì bỗng nhiên phát tán ra một làn khói đen mù mịt bao trùm lấy toàn bộ nơi Lục cô nương đang đứng. Còn đạo hoàng quang thì bay thẳng về phía Giang Hào. Tuy là cao thủ sử dụng ám khí nhưng nhất thời Giang Hào cũng không biết đó là loại ám khí gì? Chàng cảm thấy dường như trong làn khói đen có độc khí nên lập tức vận công bế hô hấp, đồng thời Tử Kim Đao xuất ra nhanh như chớp chặn đạo hoàng quang lại. Rắc một tiếng vang lên, đạo hoàng quang chợt vỡ ra từng mảnh, theo đó là những tiếng vù vù bay khắp trời. Giang Hào từng chứng kiến đối phương phóng kiến độc, nếu không được Đồng đại phu dùng dược vật hoá chuyển thể chất trong bảy bảy bốn mươi chín ngày khiến cho thể năng kháng được bách độc thì ngày trước chàng đã bị kiến độc cắn chết trong Đào Hoa Viện ở Hàng Châu rồi. Do vậy, lúc này chàng không dám khinh suất, bởi lẽ chàng nghĩ một con kiến độc cắn không chết nhưng mười con cắn thì sao? Lúc này chàng chưa nhận ra độc vật gì nhưng chúng biết bay thì tất nhiên có thể tấn công từ nhiều phía. Vì lẽ đó nên Giang Hào lập tức tung người thối lui hai trượng nép mình vào cửa cốc, đồng thời mục quang luôn theo dõi động tĩnh xung quanh đề phòng độc vật tấn công.

Lần này vốn là cơ hội tốt nhất để thoát thân nhưng Tiểu Đào Hồng vẫn đứng yên bất động còn Lục cô nương sau khi thi triển ám khí thì lập tức tung người phóng qua phải bốn năm trượng. Cô nương này thừa hiểu đây là cơ hội thoát thân tốt nhất nhưng khi hành động thì lạng lẽ một mình, không gọi tam sư tỷ kính ái của cô ta một tiếng. Nhưng đáng tiếc là cô ta đã quên Thiên Y đại sư và Phi Vân Tử đều đứng cách đó không xa, phương vị bọn họ án ngữ đều có thể tùy lúc xuất thủ ngăn cản đường lui của

đối phương. Vì vậy, Lục cô nương vừa hạ thân xuống đất thì chợt nghe bên tai vang lên giọng của Thiên Y đại sư:

- Nữ thí chủ định chạy chăng?

Lục cô nương quay lại nhìn thì thấy Thiên Y đại sư đã đứng bên cạnh nên bất giác kinh hãi, thầm nghĩ:

“Lão hòa thượng chết tiệt này tại sao lại đứng ở đây? Hay là ta chạy không đúng hướng?”.

Một ý nghĩ chợt lóe lên, Lục cô nương chợt mỉm cười, nói:

-Đại sư, người ăn chay niệm phật, giới tửu, giới đồ (đồ bác)...

Thiên Y đại sư tiếp lời:

- Và cũng giới sắc nữa! Nhưng từ khi lão đạo bước chân vào giang hồ thì tửu giới và sát giới đã được khai...

Lục cô nương liền chớp chớp khóe thu ba câu hồn động phách, nói:

- Nói vậy là cũng đã khai sắc giới?

Thiên Y đại sư chợt động tâm, lão vội trấn định tinh thần, miệng niệm Kim Cang kinh và thầm nghĩ:

“Thiện tai! Thiện tai! Nếu hòa thượng ta đi vào con đường này thì sẽ vĩnh viễn trầm luân trong bể oan nghiệt, khó mà quay lại được. Nghe nói trên giang hồ có mê thuật câu hồn nhiếp phách, có lẽ là giọng điệu này đây. Ôi! Giang hồ quả nhiên không điều kỳ lạ nào là không có, thật là mỗi bước mỗi cẩn thận mới được”.

Vừa nghĩ đến đây thì nghe Lục cô nương cười khanh khách và nói:

- Đại hòa thượng đi với tiểu nữ nhé! Chân trời góc bể còn nhiều nơi thanh u tĩnh nhã, đến nơi nào chỉ có hai chúng ta thì hòa thượng có thể tận hưởng khoái lạc mà thế gian không ai biết được.

- Thiện tai! Thiện tai! Cô nương đừng phí công thi triển thuật câu hồn nữa, lão nạp tâm đã bình như mặt nước rồi, bây giờ lão nạp phải thi hành lệnh của Giang tam công tử thôi. Hơn nữa, mọi người đều đã chết, nếu thả nữ thí chủ đi thì thật là không công bằng chút nào.

Lục cô nương bất giác sửng người, thần sắc câu hồn trước đó bỗng nhiên biến mất. Đạo hạnh của đại hòa thượng quá cao thâm nên Lục cô nương khổ luyện mười năm thuật câu hồn mà vẫn không khiến cho đại sư bị mê hoặc. Hiện tại Lục cô nương

chỉ còn dựa vào công lực bản thân và độc dược cứu mệnh giấu trong người để liều mạng một lần cuối cùng mà thôi. Nàng lấy ra một ống đồng hình tròn và nói:

- Hòa thượng không nên ép tiểu nữ phải liều mạng, hãy chừa cho tiểu nữ một con đường tiểu nữ sẽ lập tức đi ngay. Tiểu nữ đã không thể quay về Minh Nguyệt Quán nữa rồi, từ nay sẽ phiêu bạt chân trời góc bể tìm nơi lập thân, không xen vào chuyện thị phi trên giang hồ nữa. Người xuất gia lòng dạ từ bi, thế tại sao hòa thượng lại phải giết tiểu nữ cho bằng được vậy?

Thiên Y đại sư cũng chậm rãi nói:

- Tam Thánh Hội là một tổ chức rất tàn độc, bọn chúng sẽ truy tìm nữ thí chủ đến cùng, dù lão nạp có thả cho cô nương đi thì bọn chúng cũng sẽ tìm ra thôi. Vả lại một khi bí mật hôm nay bị tiết lộ e là trong vòng mười ngày, lực lượng chủ yếu của Tam Thánh Hội sẽ tập trung đến Kim Lăng và với thủ thuật truy tung tìm tích cao minh của lệnh sư thì chắc chắn nữ thí chủ không thể trốn thoát...

Thiên Y đại sư ngừng lại thở dài rồi nói tiếp:

- Chuyện sinh tử của nữ thí chủ có quan hệ đến trăm ngàn nhân mạng, đây chính là nguyên nhân lão nạp không thể để nữ thí chủ đi. Lão nạp đã hết lời, nếu nữ thí chủ muốn tự tuyệt thì hãy chọn cách chết cho mình!

- Vấn đề là tiểu nữ không muốn chết!

Lời vừa dứt thì Lục cô nương bất ngờ vung ống đồng trong tay ra. Ngay lúc đó Thiên Y đại sư cũng xuất đao công địch. Lão không biết trong ống đồng chứa độc dược hay độc vật gì nhưng lão thừa hiểu đó là thứ ám khí rất đáng sợ. Vì vậy Thiên Y đại sư xuất đao rất nhanh, với công lực bình sinh của lão thì đao pháp tựa như ánh chớp, Lục cô nương chưa kịp mở nắp ống đồng thì đao quang của hòa thượng đã đến ngay yết hầu rồi. Đại hòa thượng xuất đao giết một mỹ nhân đẹp như hoa thật là không nỡ tâm chút nào, nhưng tình thế lại không thể không giết, do vậy mà Thiên Y đại sư quyết định hạ thủ nhanh chóng để cô ta khỏi phải chịu đau đớn.

Thân thể Lục cô nương ngã xuống thì ống đồng cũng văng ra đất, Thiên Y đại sư lại tra đao vào vỏ rồi quan sát ống đồng, lão thấy ống đồng này dài không đến nửa thước. Đại hòa thượng hiểu kỳ nên bước đến định nhặt lên xem thì chợt nghe giọng Tiểu Đào Hồng phía sau vang lên:

- Đại sư không nên mạo hiểm!

Thiên Y đại sư liền dừng tay lại và hỏi:

- Trong ống đồng này là ám khí kỳ độc chăng?

Tiểu Đào Hồng nói:

- Không phải ám khí mà là tầm độc! Đây là độc vật được quản chế rất nghiêm mật trong Minh Nguyệt Quán, bất cứ người nào cũng không được mang ra ngoài, không hiểu tại sao Lục sư muội lại có vật này trong tay?

Thiên Y đại sư ngạc nhiên nói:

- Lão nạp nghe nói độc vật này vô cùng bá đạo, cũng may là lão nạp xuất đao kịp thời, nếu không thì...

Tiêu Đào Hồng tiếp lời:

- Có thể ba vị đã luyện kim cương bất hoại thể nên độc vật này không thể xâm nhập được nhưng nó có thể di hại đến người khác. Tầm độc sau khi ra khỏi ống đồng chỉ có thể sống trong vòng sáu canh giờ nhưng nó có thể bay ra ngoài mười dặm...

Giang Hào cũng bước tới và lên tiếng:

- Đại sư, lời của Tiểu Đào Hồng cô nương có thể tin được đấy...

Nguyên trong lúc Lục cô nương thi triển ám khí để thoát thân nhưng Tiểu Đào Hồng không hành động là vì nàng biết dù có chạy cũng không thoát. Trong thế tiến thoái lưỡng nan như vậy, nàng biết sau thất bại này, nếu quay về với Minh Nguyệt quán thì quán chủ Tán Hoa Tiên Tử cũng không tha thứ nên nàng quyết định hợp tác với bọn Giang Hào.

Lúc này Tiểu Đào Hồng nói tiếp:

- Người của Minh Nguyệt Quán đều là cao thủ dụng độc, ngoài việc luyện tuyệt kỹ võ công ra thì độc kỹ là môn công phu thứ hai bắt buộc đệ tử nào cũng phải học...

Giang Hào buộc miệng hỏi:

- Nhưng rốt cuộc mục đích của Minh Nguyệt Quán là gì?

Tiểu Đào Hồng lắc đầu nói:

- Tiểu nữ không biết. Việc sư phụ được Mộ Dung Trường Thanh mời hạ sơn có lẽ liên quan đến thực lực bản quán, điều không ngờ là trên giang hồ có những cao thủ như các vị.

Nói đoạn Tiểu Đào Hồng lấy trong người ra một viên hoàn đan màu vàng, nàng dùng tay bóp nát rồi xoa lên song thủ một lát, sau đó mới nhặt ống đồng lên đóng chặt nắp lại và nói:

- Muốn hủy độc vật này thì phải bỏ ống đồng vào trong lửa thiêu một canh giờ mới tận diệt hết hậu họa.

Giang Hào liếc qua Thiên Y đại sư rồi nói:

- Tam cô nương, tại hạ đang muốn thả cho cô nương rời khỏi nơi này nhưng muốn nghe cô nương nói một câu, làm thế nào để bí mật hôm nay không bị tiết lộ?

Tiểu Đào Hồng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Các vị không cần mạo hiểm! Bỗng nhiên tiểu nữ cảm thấy không còn hứng thú để sống nữa, nếu một ngày nào đó tiểu nữ gặp lại gia sư thì bí mật hôm nay tuyệt đối không thể giữ kín được!

Giang Hào hỏi tiếp:

- Thế ý cô nương thì sao? Ngoài cái chết ra còn có kế sách gì khác không?

Tiểu Đào Hồng lắc đầu nói:

- Theo tiểu nữ thì không còn cách gì khác, vì chỉ có chết con người mới không thể nói ra được.

Thiên Y đại sư khẽ niệm phật hiệu rồi nói:

- Tam cô nương quyết tâm cầu chết như vậy tuyệt không phải là sự thất bại hôm nay, thực ra trong lòng cô nương đã chết từ lâu.

Tiểu Đào Hồng nghe thấy vậy thì bất giác kinh tâm động phách ngược nhìn Thiên Y đại sư đến ngẩn người. Nàng không ngờ một hòa thượng xuất gia lại thấu hiểu được tâm sự của thiếu nữ như vậy. Trong lúc nàng chưa kịp nói gì thì đã nghe Giang Hào lên tiếng:

- Thực ra bọn tại hạ cũng không muốn giết cô nương, bởi lẽ cô nương là người ít tàn ác nhất trong hàng đệ tử Minh Nguyệt Quán nhưng bọn tại hạ cũng không muốn cô nương nói những điều trông thấy hôm nay với người khác...

Tiểu Đào Hồng cắt lời nói:

- Tiểu nữ đã nói rõ rồi, nếu các vị thả cho tiểu nữ đi thì bí mật hôm nay không thể nào giữ kín được, thịnh tình của các vị tiểu nữ xin tâm lãnh vậy!

Giang Hào nói:

- Vì thế tại hạ định câu lưu trong ba tháng, sau ba tháng thì...

- Sau ba tháng thì sao?

- Cô nương có thể tự do!

- Trong ba tháng thì tiểu nữ có rất nhiều cơ hội để đào tẩu, tại sao tam công tử lại phải khổ công mạo hiểm như vậy?

- Tại hạ không giết cô nương là vì cảm thấy cô nương còn nhiều thiện tính, hiện nay đến cái chết cô nương cũng không sợ thì lẽ ra cô nương cũng không thể sống để hại người khác mới đúng chứ?

Tiểu Đào Hồng cúi đầu không nói gì cả. Giang Hào thấy vậy thì tức tốc phi bộ lên trước, song thủ cùng vung ra điểm hai huyết đạo trên vai của nàng. Lúc này Thiết Phi Long cùng bốn nam nữ đệ tử cũng lần lượt chạy đến.

- o O o -